

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	9012010017
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9012010017.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: S. N., bytom K. XXX/XXX, T. H. D., právne zastúpený advokátom JUDr. Tomášom Rosinom, so sídlom Kukučínova 20, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22.12.2011, č. SLV-PS-PK-2015/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/145/12-46 zo dňa 17. septembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/145/12-46 zo dňa 17.septembra 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/145/12-46 zo dňa 17.09.2013 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-215/2011 zo dňa 22.12.2011. Týmto rozhodnutím bol zamietnutý rozklad žalobcu a bol potvrdený Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 392/2011 zo dňa 19.09.2011, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“). Krajský súd dospel k záveru, že v priebehu správneho konania bol náležite zistený skutkový stav veci. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutia boli náležite právne odôvodnené. Súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že nebol dôvod na vykonanie konfrontácie, keďže zákon tento inštitút neupravuje. O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a vyhovel žalobe. Alternatívne navrhol, aby súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil nárok na náhradu trov konania. V odvolaní žalobca namietal, že súd vyhádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca sa nedopustil protiprávneho konania, neporušil služobnú prísahu alebo služobné povinnosti. Výpovede svedkov, ktoré mal minister v čase

rozhodovania k dispozícii sú v hrubom rozpore s tými, ktoré svedkovia poskytli neskôr. Poškodený je osobnosť s paranoidným vnímaním reality so sklonom ku klamaniu, čo potvrdzuje aj znalecký posudok. Jeho výpoveď považuje žalobca za nedôveryhodnú.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Rozsudok krajského súdu je vecne správny a náležite odôvodnený. Bol vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Rozhodol uznesením (§ 223 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. sa rozhodnutiami správnych orgánov rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Odvolací súd z pripojených spisov zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného zo dňa 22.12.2011, č. SLV-PS-PK/215/2011, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 392 zo dňa 19.09.2011 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona. Žalobca dňa 13.07.2011 v čase po 20,40 hod. pred budovou Nemocnice s poliklinikou v Žiari nad Hronom, v čase mimo výkonu štátnej služby a na mieste prístupnom verejnosti pristúpil k U. E., ktorý bol v tom čase eskortovaný z lekárskeho ošetrovania hliadkou OO PZ Žiar nad Hronom do budovy OO PZ Žiar nad Hronom. Mal udrieť putami spútaného U. E. do oblasti tváre a mal sa mu vyhrážať, že ho zabije. V ďalšom konaní mu zabránila hliadka OO PZ Žiar nad Hronom. Žalobca mal následne udrieť U. E. v motorovom vozidle.

Odvolací súd zo spisov zistil, že žalobca poukázal na rozpory medzi výsluchom U. E., Z. K. a A. E.. Poukázal aj na výpoveď Z. D. a Q. N.. Výslovil názor, že ich výpovede sú v rozpore so skutkovým stavom, ktorý bol podkladom na jeho prepustenie. Z tohto dôvodu sa domáhal vykonania konfrontácie. Jeho návrh bol zamietnutý z dôvodu, že zákon nepozná inštitút konfrontácie.

Aj prvostupňový súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že konfrontáciu nebolo možné vykonať, nakoľko zákon tento inštitút nepozná.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že sa nestotožnil so záverom žalovaného a krajského súdu.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 2 zákona dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov o organizácii, listiny, veci a obhliadka.

Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že sú v ňom zakotvené dôkazy iba príkladmo. Preto orgánom žalovaného predmetné ustanovenie nebráni vykonať aj ďalšie dôkazy v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu veci, t. j. aj konfrontáciu.

Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu môže správny orgán pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle ustálenej judikatúry správneho súdnictva je jednoznačne zastávaný právny názor, že prvostupňové a druhostupňové správne konanie

tvorí jeden celok.

Predmetom konania pred odvolacím súdom bolo, v súlade s dôvodmi odvolania, v prvom rade zaoberať sa námietkou nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 157 ods. 1 O.s.p. v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách „V mene Slovenskej republiky“ uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presnú označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastníkov konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku podrobne oboznámil prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného, vrátane dôvodov na ktorých boli založené. V ďalšom obsahu odôvodnenia, sa k obsahu žalobných námietok vyjadril tak, že sa plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvého stupňa ako aj v rozhodnutí žalovaného.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nie je náležite odôvodnený.

? K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

Nakoľko v prejednávanom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca vo svojej žalobe, týkajúcimi sa nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nepreskúmateľnosti správneho rozhodnutia v naznačenom smere, ani neuviedol, z akých dôvodov ich považoval za nedôvodné, resp. právne irelevantné, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktorým postupom krajského súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 3 O. s. p.).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní, pričom odvolací súd považuje za dôležité poukázať, že pri hodnotení preskúmateľnosti správneho rozhodnutia je potrebné aplikovať v zásade rovnaké princípy ako pri posudzovaní preskúmateľnosti súdnych rozhodnutí, vychádzajúc z princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) a

práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR).

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.